

Jeftas dotter

Bidrag från Judy Breneman
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-01-28

Ett ögonblick, en evighet ...

Jeftas dotter — Ett ögonblick, en evighet Hur orättvist! Det här kan bara inte hända! Varför måste min underbara vän drabbas, hon som är så full av liv och har så mycket att ge! Det får inte tas ifrån henne! Frågorna, frustrationen, rädslan och vreden for med en rasande fart genom mig på samma gång som verkligheten pressade på. Å ena sidan sörjde jag med henne, uppslukad som jag var av hennes öde. Å andra sidan avundades jag henne, den innerliga relationen hon hade med sin far och det djupsinniga sätt på vilket hon verkade känna Gud. Låt mig förklara. Vi kallar henne för Jedda. Hon och hennes far, Jefta, har en så närstående relation att mina vänner och jag kallar henne vid en förkortning för ”Jeftas dotter”. Hon är hans enda barn, något han ofta påpekar. Det råkar vara han som är domare i vårt område. Vi har inte någon kung, utan en domare som är vår ledare. Hans bakgrund var lite brokig, har jag förstått -- utsparkad från hemmet av avundsjuka halv bröder; men han var en utmärkt krigsman med talang för militär strategi. Vi behövde en sådan, ty våra fiender höll på att göra livet omöjligt för oss. Bröderna sökte upp honom igen och han gick med på att leda oss. Jefta, och Jedda likaväl, trodde så innerligt på Israels Gud. Jag ville också tro så, men det fanns så många olika gudar. Hur kunde jag veta vilken som var bäst? Som jag kände för Israels Gud just då, fick han inte min röst. Men, tillbaka till min berättelse: Jefta skulle kriga mot Ammoniterna, en extra svår militär utmaning. Han avlade, om jag får tycka, ett mycket dumt löfte till Gud. Han lovade att om Gud skulle ge dem Ammoniterna, så skulle han ge som ett offer, vad som än kom ut ur hans dörr när han seger riktåtervände hem. Han med rycktes verkligen av dramatiken i det hela. Visst, du har redan gissat . . . Ett bud kom till oss med nyheten om segern, och Jedda, vår inspirationskälla, var utom sig av glädje. Någon ropade, ”här kommer de!” och vi hojtade till och började sjunga så högt vi kunde, dansade och spelade på instrument. Jedda stormade ut genom dörrarna. Vi var stormförtjusta att delta i det stora firandet på denna triumfens dag. Denna exalterande aktivitet slutade hastigt med Jeftas förbryllande respons. Han rev sina kläder! I vår orientala kultur betydde det djupt förtret och sorg. Hade vi missförstått eller fått en felaktig upplysning? Varför var han inte lika förtjust i att se oss? När vi förstått, lade sig chocken som en filt över oss och gjorde oss orörliga. Sann i sin natur, tänkte Jedda ändå omedelbart på sin pappa, hellre än på sig själv. Hon sade att om han hade lovat Gud så hade han gjort det, och löftet skulle hållas, utan tvekan. Hon tvekade kanske inte, men det gjorde vi andra. Det var väl en överdrift att behöva hålla detta löfte! Hon var trots allt bara en ung flicka med hela sitt liv framför sig. OM vi BARA kunde ta bort det ögonblicket som ändrade vår goda väns liv för alltid. Jedda sörjde med lika starka känslor som hon hade firat. Som oss alla, hade Jedda sett fram emot att få många barn till välsignelse. Hon led den värsta möjliga förlusten som en hebreisk kvinna på denna tid kunde lida. Utan barn var hennes liv helt värdelöst. Hon ville ha sällskap, och ordnade så vi kunde följa med henne till bergen för att sörja hennes jungfrudom i två månader innan villkoren för hennes öde skulle fullbordas. Vi stapplade iväg med henne, men tillvaron kändes mycket osäker. Om detta kunde hända henne som var vår trygghet, hon som var den stora Jeftas dotter, hur sårbara var inte vi? Hon gömde inte sitt lidande för oss, utan tillät oss att följa med henne ner i gapet. Hon skulle aldrig föda ett barn och tillät sig själv att känna förlusten fullt ut. Jag såg med häpnad hur hennes förtroende i Herren växte samma takt som hon förlorade sig själv. Gud verkade bo så naturligt och förtroligt i henne. Jag var, trots det, inte villig att stå i kö för att erfara samma omständigheter som orsakade hennes tillväxt. . . Jag grät länge och uttömmande, och hur konstigt det än kan låta, kände jag hur min egen förmåga att lita på Gud växte. Under den två månader långa perioden började några sanningar paradoxala sanningar, bli verkliga för mig. Att sörja motsvarar inte otro. På något sätt började jag komma underfund med att avsikten med livet var inte att må bra på grund av att allt ordnade sig på det sätt jag ville, utan att må bra på grund av att jag vandrade med och litade på Gud. Ju mer jag överlät mig själv till Honom, utan att vilja ändra på något eller kontrollera Honom, desto mer kunde jag lita på vad Han gjorde.”Scenariot”

som du precis har läst är en mycket fri tolkning av Domarboken, kap. 11--Hur slutade det hela för ”Jedda”? Lärda och framstående teologer är oense om förloppet. En del skriver att eftersom Gud fördömde människooffer, dödades inte Jedda, utan hon skickades till Israels centrala tempel för att vara i ständig tjänst. Andra påstår att på grund av förfallet under domartiden och den starka påverkan av alla de ogudaktiga runt omkring, som regelbundet offrade människor, skulle Jefta vara okunnig när det gällde Guds bud. Han visste kanske inte om rätten att, med silver, kunna friköpa personer som var så dödsdömda. Hur det än var, är det uppenbart att det viktiga var att hon aldrig ”kände någon man.”Vad kan sägas om ”Jeddas” osannolika respons? Är det möjligt att hennes frågor och vrede helt enkelt inte blev nerskrivna, eller, kan det vara möjligt, eftersom sådana aktiviteter var så vardagliga att hon accepterade sitt öde utan att göra så mycket väsen av det? För oss verkar det som en omöjlighet. Vi har en mängd olika resurser som gör att vi är bekväma och har kunnat röja bort många svårigheter som folk handskades med för bara en generation sedan. Vi har försökt isolera oss från smärta och problem vilket gör att när det händer något vi inte kan kontrollera, är våra reaktioner starkare än de skulle vara om vi var vana vid smärta, lidande och död som en mer normal del av vårt liv. Eller, var det så att eftersom Jedda höll fast vid Herren i detta, livets värsta möjliga tillbud, att hennes tro stärktes så att hon ödmjukt, utan uppmärksamhet, kunde handskas med sin situation? Vi har faktiskt sådana vittnen runt omkring oss idag. En kär kvinna som inte vill något mer än att vara helad ifrån otänkbara sår från sitt förlutna med biverkningen av extrem försvagning i hela sin kropp, har sagt, ”Jag skulle inte vilja vara utan den relation med Gud som jag har, och jag hade inte fått lära känna honom så väl på något annat sätt.” De flesta av oss känner till Joni (vars artiklar finns i Junia) och varit inspirerade av hennes tro och mod. Vi är nog många som önskar utökad tro och insikter i Gud personligen istället för på hennes vägnar. Men, kön bakom henne för att få ett likartat öde som hennes är mycket kort. Judy Breneman Läs gärna Domarboken 11

Tidskrift/Internetsajt för Kristna kvinnor...